ЗМІСТ

Дім сімейного типу: роман

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.com.ua**

Про книгу

Цей роман про сім'ю, ту тонку нитку й, заразом, місце сили, яке тримає нас у цьому хиткому світі. В основу твору покладені реальні події, доповнені авторською уявою. В тихе буденне життя співробітниці престижного офісу раптово постукали негаразди. Здається, всі біди світу враз звалилися на голову Олени (спочатку скорочення на роботі, а потім і зрада чоловіка), а її особисте життя сиплеться й розвалюється, як картковий будинок. І на піку цієї, на її думку, «найжахливішої трагедії», молода жінка випадково дізнається про страшну біду: загибель батьків багатодітної сім'ї. Відтоді життя Олени кардинально змінюється. Її особиста драма стає дріб'язковою. Молода жінка, маючи двох своїх синів, повністю переймається долею цих сиріт і вирішує зібрати їх під одним дахом в будинку сімейного типу. Чи вдасться жінці достукатися до зранених душ та знайти контакт з непростими дітьми, які вже пізнали сирітської долі по різних дитячих будинках? І головне, чи вистачить в Олени сили і мужності протистояти мафіозним структурам, які торгують дітьми? Вас чекають карколомні повороти сюжету, які автор, як справжній гурман, приправив гумором та іронією, вони триматимуть у напрузі до останньої сторінки роману.

Василь
ТИБЕЛЬ

Дім сімейного типу

Василь
ТИБЕЛЬ

Дім сімейного типу

Тибель В. В.
Дім сімейного типу : роман / В. В. Тибель. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2024. — 240 с.

ISBN 978-966-10-2067-1

© В. Тибель, 2024
© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Часом реальні історії видаються настільки неймовірними, що губишся в здогадках, де тут правда, а де вигадка. Але ця книга, хоча й написана на основі дійсних подій, все ж є художнім твором і витвором уяви письменника. Вона не претендує на документальність, тому всі збіги з подіями й іменами героїв є випадковими.

...ніхто не без вади, ніхто не без тягаря,
ніхто без інших не обійдеться,
ніхто ж сам собою не є мудрий.

Тома Гемеркен Кемпійський

Коли все летить у пекло,
люди, які стоять поруч з вами,
не здригаючись, — це ваша сім'я.

Джим Батчер

Ненавмисне вбивство

Велика муха, що довго билась об світильник під стелею, пішла в піке і приземлилася на краю пивного келиха. Від спиртних випарів бідося не втримала рівноваги й бовтнула у пінисту рідину.

— Ги! Холера! Сьогодні всі бомки Кирилівки прилетіли на уродини до Льоші, — гигикнув огрядний молодик у темній майці й затертих джинсах. Він хвацько підчепив нігтем мізинця потопельницю. Муха навіть не встигла дзикнути, дякуючи за порятунок, як була щиглем відправлена в ніч, через напіввідчинене вікно пивниці. Льоша — худорлявий чоловік років сорока, з упалими очницями, силувано посміхнувся. Він дістав з-під стола пляшку горілки та, злодійкувато оглядаючись, узявся розливати її вміст по кухлях.

— Скільки в тебе дівчат, а скільки хлопців? Певне, й сам з ліку збився? Футбольна команда вже набралася? — басовито пролунало із закуреного кутка навпроти, де сидів третій товариш по чаркуванню, силует якого ледь проглядався крізь цигарковий дим.

— Угу! — хитнув головою винуватець події, не випускаючи з рота цигарки. Він упевнено перехиляв пляшку з сорокаградусним напоєм, пильнуючи, щоб усім дісталося порівно.

— Ну, Льошо, ти й коваль! Щоби накувати стільки дітей, треба вміти. Ги! Ну, за новонароджену! — з цигаркового задимленого кутка виринула рука із повним кухлем. Назустріч їй піднялися ще дві. Трійця пияків цокнулася наповненою скляною тарою так, що дзвін шурнув аж під стелю спорожнілої забігайлівки. Настала тиша, в якій було чути, як підсилене алкоголем пиво важкими ковтками розтікається спраглими горлянками пияків. Цю ідилію тиші раптово перервала мелодія з телефона. Льоша, власник мелодійного ренгтону, жадібно припав до кухля, ніби та мелодія могла відібрати у нього напій. Простенька мелодія різала тишу доти, доки худорлявий пияк не поставив на стіл порожню тару. Він неквапливо дістав з кишені невеличку, затерту до сального лиску «Нокію».

— Олексій на проводі! — чоловік зі самовдоволеною посмішкою на вустах відкинувся на стільці. Його друзі підсунулися ближче, щоби

підслухати чергові вітання. Проте лице Льоши враз посіріло, вся веселість і безтурботність зійшла з нього, а риси витягнулися, ніби розчинившись у цигарковому димі. Він сидів з напіврозявленим ротом.

— Як померла?.. — нарешті ледь видавив із себе. — Я ж годину тому розмовляв, усе було добре. Ви, певне, помились, її Оксана звати…

У слухавці протріщало, зашурхотіло паперами, а тоді жіночий голос промимрив співчуття.

— Який алергічний шок, які ліки?!! Хтось, бляха, мав же заглянути в лікарняну картку, вашу мать! Вона ж алергетик! — чоловік зірвався на ноги, перекинувши стола разом із кухлями. Розбите скло розсипалося по підлозі. — Ви її вбили! Кати, вбивці!

Кругловида буфетниця, котра дрімала за стійкою, злякано підскочила, не розуміючи, що сталося.

— Їм так не мине, я не прощу! Моя Ксюха! Не прощу! — Олексій стояв посеред зали пивниці, судомно стискаючи кулаки. Його огортав і наповнював такий шалений відчай, який не давав навіть дихнути. Безнадія стиснула горло, тож сльози не могли вихлюпнутися. Чоловік тільки продовжував стискати пальці, які тримали телефон, поки він урешті не луснув, як роздавлений горіх. Застільні друзі з острахом поглядали на Льошу, боячись зронити бодай слово. Їхній захмелілий розум іще не сприймав того, що сталося, проте пияки вже розуміли, що має статися ще щось жахливіше. Вони бачили, як неймовірний відчай, що розпирав груди їхнього побратима, враз почав перетікати в якийсь сатанинський, неспинний гнів. Очі Льоші налися кров’ю, а м’язи рішучістю.

— Мірику, де твої ключі від скутера? — подолавши заціпеніння, вимовив якимось гортанним, потойбічним голосом батько, який тільки-но святкував народження доньки,

— Льошо, сядь, випий! Треба з’ясувати, може, то помилка! — спробував заспокоїти друга червонощокий Мірик.

— Я поїду до неї, дай ключі, тобі сказав! — гаркнув так, що всі нечисленні відвідувачі кнайпи здригнулися. Кругловидий Мірик порився в кишенях і кинув на стіл зв’язку. Льоша вхопив ту жменю дроту з ключами й кинувся до виходу. Але вже у дверях зупинився й,

повернувшись швидким кроком, підійшов до зляканої продавчиці. Та дивилася на чоловіка співчутливими, повними сліз очима. Льоша нічого не сказав, просто вхопив із прилавка ножа, яким жінка нарізала ковбасу, й побіг до дверей. Чоловіки, хміль із голів котрих уже почав випаровуватися, ринулися за ним, щоб зупинити, але побачили тільки задимлений хвіст від гримучого скутера.

Льоша летів дорогою, вичавлюючи з китайської техніки всі її мізерні кінські сили. Припавши до руля, гнав крізь ніч до районного пологового будинку. Вже тепер, сидячи на скутері, чоловік дав волю своїм почуттям. Олексій кричав, ревів, як поранений звір, перекрикуючи тріскучий двигун. Сльози, які до того стояли за умовними загатами впалих очниць, тепер заліплювали очі й, здається, мокрою росою кропили пилюку позаду на шляху. Льоша мчав путівцем, криком розтинаючи собі груди. І чим більше кричав, тим сильнішала його лють. Коли під’їхав до лікарні, скляні двері були вже замкнені, проте це не спинило чоловіка, він з розгону вибив їх плечем. Навперейми порушникові спокою вибігла медсестра й загородила йому дорогу.

— Як ви смієте, сюди не можна!

— Де вона? Де Оксана Талащук!? — вигукнув люто, покусаними до крові губами.

— Вийдіть негайно, я покличу поліцію!

Льоша відіпхнув огрядну жінку, як відпихають віз, коли той перегороджує дорогу, й ринувся напрямки коридором. Та медсестра, ображена таким поводженням, як справжній борець наскочила на худорлявого чоловіка й мало не покотила його на підлогу. Вона шулікою вхопилася за шию хлопа.

— Ґвалт! Дзвоніть у поліцію! — жінка горлала так, що з палат повискакували вагітні жінки. А з протилежного боку коридору до них вибіг лікар у розстебнутому халаті.

Олексій спробував скинути тягар зі своєї шиї, але руки жінки лещатами стиснулися на ній, не даючи навіть дихнути. Борсаючись із дебелою медсестрею він випадково налапав у кишені ножа. Тепер уся лють за те, що ці люди в білих халатах не змогли врятувати його Оксану, перекинулася на медсестру.

Це ж, певне, вона недогледіла і вколола ліки, від яких настав той убивчий алергічний шок.

— Вбивці! Звірі, ненавиджу! — заревів чоловік. Він вихопив ножа й штрикнув жінку в живіт. Та зойкнула, відразу послабивши залізну хватку, і здивовано глянула на свого кривдника. Льоша висмикнув закривавленого ножа. Ще не розуміючи, що сталося, глянув на закривавлену жінку. Було враження, що розум чоловіка вимкнув якийсь лихий демон. Медсестра ще мить стояла, спершись на плече Льоши, ніби обіймаючи вбивцю, а потім, глянувши на свою кров, що пульсувала під халатом, перефарбовуючи його в багряний колір, хапнула ротом повітря й опустилася на коліна. Лікар, який вибіг на крики, позадкував, уражений побаченим. У палатах зчинився крик, усі з грюкотом узялися зачиняти двері. Олексій так і залишився стояти посеред коридору із закривавленим ножем у руках. Урешті він переступив через жінку, яка вже хрипіла, та зі скляними очима посунув на лікаря.

— Де моя Оксана? Де Оксана Талащук? — мовив убивця зблідлими губами.

Молодий лікар задкував, поки не обперся спиною у глухий кут. Із переляку він щось шепотів, мабуть, останню молитву. Але коли вбивця з ножем наблизився до нього, лікар спробував опанувати себе. Він підняв голову й, запинаючись, проказав:

— М-м-мені жаль, але її від-д-двезли до мо-о-оргу-у…

— Де дитина? — навіть не вислухавши до кінця заїкання до смерті наляканого лікаря, гаркнув Льоша. — Ви навмисно вбили Ксюху, щоби продати дитину!

— Дитина та-а-ам, у кімнаті реа-а-абілітації! — лікар цокотів зубами, як у пропасниці. Він показав рукою на скляні двері в кінці коридору. Олексій кинув ножа на підлогу й метнувся до тих дверей. Він швидко знайшов ліжечко, на якому був прив’язаний ярлик з написом «Талащук», ухопив замотане дитятко, притиснув до закривавленого одягу й побіг до виходу. Чоловік вихором промчав повз переляканого лікаря, вмираючу медсестру, що досі лежала в калюжі крові й надто цікавих жінок, які, попри переляк, виглядали через щілинки прочинених дверей. За мить через вибиті двері в коридор

лікарні увірвався гуркіт скутера, що віддалявся, ревучи відірваними глушниками.

Наступного ранку Льошу розбудив гучний гуркіт у двері. Не тямлячи, що відбувається, він підвівся й, похитуючись, пішов у сіни. В голові гуло, як у дзвоні, на скроні сочилася закривавлена рана, а страшні болі голками штрикали в лоб. Було враження, що його мозок розірвався, луснув десь усередині й тепер гарячим окропом розтікається по черепу.

— Хто? — буркнув крізь двері.

— Відчиніть, поліція! — прозвучало по той бік. Собаки з усього кутка гучно загавкали, а десятеро пар дитячих очей припали до шибок. Льоша і собі глянув у вікно, там біля воріт стояло поліцейське авто з увімкненою мигалкою. Тільки тепер він згадав, що накоїв учора в лікарні. Що ж робити, вони відберуть у нього дітей! Ні, цьому не бути! Чоловік побіг у комірчину, де стояв сейф із мисливською рушницею. Поряд на полиці висів патронташ з одним патроном. Олексій механічним рухом зарядив рушницю.

Потім прочинив двері й, виставивши крізь щілину рушницю, вигукнув:

— Забирайтесь геть! Я дітей вам не віддам!

Поліцейські, побачивши зброю, кинулися врозтіч. А сільську тишу, ніби сокирою, розітнув голос гучномовця:

— Громадянине Талащук! Покладіть зброю на поріг і вийдіть до машини! Ніхто ваших дітей не образить!

Льоша притулився до дверей і задумався. Він тримав в опущених руках гвинтівку з єдиним патроном. Укоротити собі життя, прямо тут, перед очима дітей? Але навіщо їм бачити таке? Тільки не тут, досить, він уже накоїв дурниць. Минуло хвилин десять, поки гучномовець на машині знову обізвався над селом залунало:

— Виходьте добровільно! В іншому разі ми штурмуватимемо! Подумайте про дітей!

Олексій іще постояв хвилю за дверима, допалив цигарку, а тоді відчинив двері й вийшов на поріг. Усе довкола завмерло, навіть собаки замовкли. У повітрі нависла гнітюча напруга, така густа, що шум од тиску атмосферного стовпа на барабанні перетинки видавався шурхотом коліс по гравію. Було так тихо, що пищання комара біля вуха

Льоші чуло, здавалося, все село, а брязкіт зброї в руках поліцейських, які брали господаря на мушку, видавався перекатами грому.

— Покладіть рушницю й повільно йдіть до машини! — знову гаркнув гучномовець.

Олексій прийняв той голос, як веління долі. Він понуро схилив голову, поклав зброю на поріг і неквапом поплентався до воріт. І в цей час у хаті зайшлося плачем немовля. Чоловік ніби прокинувся від того гіпнотичного сну, різко розвернувся й побіг до хати. Та не встиг він ступити крок на поріг, як од воріт гримнув постріл. Льоша навіть зумів схопитися за ручку дверей, він так і впав у відчинені двері. Через шибки на все те страшне дійство з цікавістю спостерігали діти, а в дальній кімнаті кричало немовля, замотане в закривавлене ганчір’я.

Частина перша.

Пересічна жінка

Скорочення

Авто із затемненими вікнами звернуло на узбіччя, впхнувшись покритим нікелем передом у чагарники, і зупинилося. Водій відстібнув ремінь безпеки й почав ковзати рукою по гарній загорілій ніжці пасажирки, яка сиділа поряд на передньому сидінні.

— Петре Сергійовичу, не треба! — жінка намагалася відіпхнути волохату руку зі свого коліна.

— Лєно, перестань випендрюватися! Ти ж знаєш, що одного мого слова буде достатньо, аби тебе виперли з роботи.

Огрядний лисуватий чоловік перехилився зі свого сидіння й натиснув якийсь важіль, від чого його пасажирка відкинулась у горизонтальне положення. Водій одразу ж заліз другою рукою жінці під спідницю. Та зірвалася й ухопилася за ручку дверей авто, проте вони були заблоковані.

— У мене місячні! — спробувала врятувати ситуацію жінка.

— Нічого, я не бридливий.

Лисий залицяльник стиснув її за руку й знову повалив на сидіння. Незважаючи на свою огрядність, він швидко перебрався на сусіднє сидіння й навалився на жінку. Однією рукою чоловік порпався в бюстгальтері Олени, другою розстібав свою ширінку. Жінка спробувала зіпхнути зі себе надто настирливого коханця, але зрушити таку гору їй було не під силу. Олена міцно стулила ноги, проте така перепона не стала завадою для сильних рук. Чоловік швидко зірвав трусики й спробував увійти в її лоно. Проте жінка відчайдушно звивалася, намагаючись вибратися з-під важкого тіла. Таке змагання тривало довгих п’ять хвилин, урешті чоловіча сила Петра Сергійовича зів’яла і мокрою заповзла назад до ширінки.

Усе закінчилося дуже швидко. Олена бридливо відіпхнула засапаного чоловіка, який став схожим на спушене колесо вантажівки. Вона з відразою змахнула краплі поту, що градом капотіли зі змокрілої лисини просто їй на лице.

— Може, відчиниш двері! Душно! — гаркнула жінка на присоромленого коханця.

— Ага, зараз!

Чоловік, відсапуючись, повернувся набік і розблокував двері.

Олена швидко вискочила з машини, абияк поправивши вбрання. Вогнем пекло волосся на низу живота, яке скубли лапища чоловіка, але найбільше діймав той холодний смердючий піт, що ніби клейстером просякнув її тіло та приклеївся до шкіри. Жінці хотілось якнайшвидше змити зі себе цей сморід, цей мимовільний гріх. Але на що вона сподівалася, сідаючи до керівника офісу в машину. Що він послухає її вмовляння залишити на роботі й не скорочувати посаду? Зрозуміє, що в неї на руках двоє дітей, а чоловік десь волочиться світами? Що шеф не скористається своїм становищем? Яка наївна дитина!

Олена хапнула повітря на повні груди, аж до запаморочення. Пройшлась узліссям. Як же тут чисто, хороше — яка благодать. Шумлять високі дерева, вгорі між кронами щебечуть птахи, вони вільні. Вільні робити все, а вона — вона раба обставин. Раба ненависної роботи, підстилка свого алкоголіка-шефа.

— «Господи, до чого ти докотилась, Олено!» — жінку катувала думка, стукаючи у скроні.

Олена зі злістю вдарила ногою гнилу порхавку — перестиглого гриба-дощовика, котрий опинився їй на шляху. Жінку обдало рудим димом, що вирвався зі середини засохлого гриба. На диво, той порох трохи заспокоїв жінку й повернув до тями. Усе, кінець! Вона нізащо й ніколи не сяде більше в машину до цього ґвалтівника й алкаша, хай навіть поплатиться роботою. Годі! Жінка рішуче попрямувала до машини та рвучко відчинила двері. На боковому сидінні лежала її зім’ята червона шкіряна сумочка, а поряд, із напівопущеними штаньми, з розстібненою ширінкою й випущеною з-під розслабленого ременя сорочкою хропів її шеф. Як же бридко! Олена вхопила сумочку й швидко зачинила двері авто. Її мало не вивернуло від побаченого. Жінка, спотикаючись на високих підборах, швидко пішла ґрунтовою дорогою — на гул автостради.

Добралася додому вже запізна, коли на вулиці увімкнули ліхтарі. А потім довго милася в душі, ніби хотіла змити увесь бруд із свого дотеперішнього життя. Поливаючи себе, ревла, як корова, й шум дзюркотливої води заглушував той плач.

Наступного дня шеф викликав кожного почергово на килим. Справи у фірми йшли вниз, й із Києва вимагали скоротити наполовину весь персонал офісу. Олена зайшла останньою. По обидва боки лисуватого огрядного Петра Сергійовича сиділи дві жінки. «Бочка», як позаочі називали її співробітники, — велика і кругла, справді мовби дубова бочка з квашеними огірками — головна бугалтериса, котра займала посаду й голови профспілки, та «Моська» — маленька блондинка, велике овальне лице якої зовсім не гармонувало з її худющими сідницями.

— Олено Іванівно, — почав голова правління, не піднімаючи очей на неї, — зважаючи на складну економічну ситуацію, короновірусні часи й невиплати авансу наших замовників, керівництво офісу прийняло рішення про тимчасове скорочення працівників. Ми вас дуже цінуємо як прекрасного працівника, але, переглянувши всі кандидатури на скорочення, нам просто не залишилося вибору.

— Хочете сказати, що я потрапила до «чорного» списку? — перебила його Олена, криво посміхаючись.

— Ви ж розумієте, я не можу скоротити Катю Смик.

— Так, усі знають, хто її тато, але ця дурна курка тільки й може, що папери перекладати з купки на купку та готувати каву. Вам же прекрасно відомо, що всю роботу в нашому відділі тягну я.

— Це тимчасове рішення, постоїте трохи на біржі, а коли справи підуть угору, ми вас радо приймемо, — втрутилась у розмову «Діжка».

— Петре, а хіба ми вчора не домовились, — якось дуже фамільярно звернулась Олена, відверто глянувши в лице свого шефа. Дві жінки, які сиділи обабіч головного, тільки здивовано переглянулися.

Петро Сергійович нарешті підвів очі від чистого аркуша паперу, в який до того вперто втуплювався й малював на ньому коників. Нагло поглянув на підлеглу.

— Вийдіть! Мені з Оленою Іванівною треба переговорити наодинці, — гаркнув на підлеглих керівник офісу. Ті, ніби зацьковані цуцики, підібгали хвости і швидко залишили кабінет. Шеф відкинувся на шкіряному кріслі й висунув шухляду зі столу. Дістав звідти розкорковану пляшку п’ятизіркового коньяку та дві чарки. Швидко налив, не дивлячись на Олену.

— Будеш пити! — простягнув налиту чарку.

— Ні! — міцно стиснула губи жінка, наче ту чарку їй мали залити примусово.

— Дарма, а я вип’ю!

Він одну за одною перехилив одразу дві, а тоді дістав хустину й витер спітніле чоло.

— Рішення прийняв сьогодні чи ще вчора?

Олена, запитавши так, стояла за метр од шефа, знищуючи його поглядом.

— Ти ж знаєш, що я можу все, — нагадав той. — Мій племінник сидить у раді директорів, і достатньо одного мого слова, як усе переграють. Там, у лісі, ти вчинила, як нерозумна дівчинка, покинувши мене одного. Ги! Але все можна виправити, якщо ти відсмокчеш.

Він нахилився, щоб розстібнути ширінку.

Жар і вогонь ударили в лице жінки, такої зневаги й образи вона вже не могла стерпіти. Вся лють бурхливим потоком перетекла в її руку, Олена швидким кроком підійшла до столу та влупила шефу лункий ляпас. Він вийшов настільки гучним, ніби десь поряд тріснула гелієва куля. Бухгалтериса й економістка, прочинивши двері, злякано заглянули в кабінет. Петро Сергійович сповз на кріслі й тільки лупав виряченими риб’ячими очима. Він не очікував такої реакції від завжди смирної підлеглої. На його обличчі відразу загорілася малинова пляма, пляшка з коньяком поряд на столі перекинулася й булькала рідиною під стіл.

— Тепер можеш звільняти, алкаш схиблений! А спробуєш ставити палки в колеса — напишу заяву про спробу зґвалтування!

Олена нахилилась і плюнула між очі голові правління. Задоволена собою молода жінка розвернулась і, гордо піднявши голову, процокала підборами повз «Діжку» та «Моську», на обличчях яких теж застигло приховане щастя, що хоч хтось може принизити всесильного шефа.

Новина про вчинок Олени миттю розлетілася офісом. Жінка не встигла дійти до свого робочого стола, як поза її спиною перебіг шепіт. А коли збирала речі, на Олену дивилися з таким захопленням, як на голлівудську зірку. Проте всі, навіть колишні подруги по роботі, споглядали звіддалік, боячись підійти і навіть обізватись. У кондиціонованому повітрі установи над усіма висів дамоклів меч скорочення. Тому, апріорі, Олена для них стала лузером-невдахою, а

спілкуватися з такою — значить накликати на себе немилість. Коли виходила з установи, взявши трудову книжку, всі прикипіли очима до екранів своїх компів, ніби мали в цей час найвідповідальнішу роботу. Лише в коридорі її наздогнала Марина, молода практикантка, з якою вони часто разом пили каву та пліткували в коротких перервах.

— Ти, молодець Ол! Щоб так обламати «Бульдога»! Шеф зібрав усіх мосьок на килим і лютує, як графин з кип’ячою водою!

— Дякую, Марі! Йди, а то й тобі влетить!

— Плювати, я скоро теж звільнюся!

Помста за зраду

Додому Олена добиралася на автопілоті, повністю розбита. Для неї завжди так давалися маленькі перемоги. Коли набираєшся мужності, щоб відстояти свою гідність, а потім днями з’їдаєш себе за недипломатичні дії. Опам’яталася тільки перед дверима, коли вставила у них ключ. Серце калатало, душила гірка образа… Жінка переступила поріг, зайшла в кімнату й одразу впала на диван. За десять хвилин подушка під її головою вже змокла від сліз. Урешті Олена заспокоїлася й дістала телефон. Погортала контакти. Кого набрати, маму? Але навіщо вішати свої невдачі на її хворі старенькі плечі? Якщо з нею щось станеться, Олена ніколи собі не пробачить. Набрала інститутську подругу. В слухавці довго звучали короткі гудки. Стефа у своєму репертуарі, якщо сяде на телефон, можна годину чекати. Механічно натиснула на контакт «Вовчисько».

Узяв не відразу.

— Що, зайчику?

— Приїдь! Мене скоротили!

— Ну, знайшла проблему. Тепер стільки вакансій, що хорошого економіста з руками відірвуть. Випий крапель і заспокойся!

— Вово, приїдь, мені погано!

— Вибач, але я далеко від міста, знову скерували у відрядження. Кілька днів не буду вдома.

— Знаю я такі відрядження. Мені люди казали…

— Не буду слухати цю дурню, — Володимир обірвав розмову.

Олена зло кинула телефон із такою силою, що він злетів з дивана та гримнувся об підлогу. Жінка схаменулася, схопилася й підняла смартфон, глянула — через весь екран павутиною пролягла тріщина.

— Так і знала! Все шкереберть. Мій поїзд зійшов із рейок. Це знак!

Олена обхопила голову руками й стала гойдатись, як іграшка іванець-коливанець, яку їй подарували в дитинстві та яку ненавиділа. Тепер жінка стала тією іграшкою і має її розбити, як ту, з дитинства. І чим більше було того гойдання, тим гіршою видавалась її жіноча

карма. Голова страшенно боліла. Олена відчувала: якщо нічого не робити, то ще трохи, і її знесе дах.

Жінку отямив телефонний дзвінок! Старший син Юрко попередив, що відразу після школи піде з друзями у «качалку». В нього своє життя, нащо дітям ці її проблеми. Олена повинна жити далі й просто має підняти дітей на ноги. Врешті, жінка опанувала себе, пішла на кухню, знайшла в аптечці заспокійливі. Глянула по каструлях — порожньо. А скоро ж менший, Марк, прийде зі школи! Заходилася готувати. Хай хоч дитя порадіє, що мама вдома. Кинулась, а продуктів катма, навіть крупи закінчилися. Швидко одягнулася, вхопила сумку й вийшла на сходовий майданчик.

Тут мало не зіткнулася лобом із сусідкою. Люська жила у квартирі навпроти. У свої тридцять із хвостиком була вже багатодітною матір’ю й завжди переймалася чужими проблемами більше, ніж своїми.

— Привіт, Лєно! Чому не на роботі?

Жінка не мала бажання виливати перед сусідкою душу, тому відмахнулася, наче від набридливої мухи.

— Втомилася, тож узяла на кілька днів відпуску. Тепер хочу продуктів підкупити, аби щось приготувати своїм хлопцям.

— О, я теж за продуктами зібралася! Ходімо разом!

Олені зовсім не хотілося поводиря, не мала ні настрою, ні бажання слухати її теревені, але не плюнеш же в очі. Вони вийшли разом із під’їзду, й Олена відразу ж попрямувала у найближчу продуктову крамницю.

— Ти що, тут купуєш продукти? — зупинила її сусідка.

— Тут найближче, — неуважно відповіла Олена.

— Дурна, в цьому «підвалі» продукти не свіжі й дорогі. Онде в мікрорайоні супермаркет відкрився, там і дешевше, і все свіже. Навіть м’ясо порізане й запаковане, ще й бонуси нараховують. Їдьмо зі мною, я тобі покажу! Он і маршрутка безкоштовна під’їхала!

Олена безвільно махнула рукою й посунула за сусідкою. Люся щось безперестанку торохтіла, однак Олена тільки кивала головою та зрідка відповідала.

— У тебе щось сталося? — від проникливого погляду сусідки не втекла Оленина неуважність.

— Та ні, все добре. Просто втомилася на роботі.

Люся вдала, що повірила, але плести кошелі перестала. У просторому магазині жінки швидко набрали продуктів і, затоварені по самі вуха, тримаючи в кожній руці по торбі, вийшли із супермаркету. Цього разу маршрутку довелося чекати довгенько, й Олена знову мусила терпіти пустопорожню балаканину сусідки. Раптом Люся перервала свій монолог і шарпнула сусідку за рукав.

— Лєно, глянь — випадково не твій із кралею?

Жінка втомлено повернула голову. Через дорогу зупинилося таксі, звідти вийшов її Володька й галантно подав руку довгоногій білявці. Та тріпнула розпущеним волоссям й, широко усміхнувшись, повисла в нього на руці. Так, обнявшись, вони попрямували до розкішного кафе. Олена не повірила очам. Вона хвилину стояла у ступорі, а потім із двома торбами в руках кинулася через дорогу, забиту транспортом. Машини сигналили, але жінка, як таран, таки перетнула вулицю. Неймовірна образа, що гнітила досі, тепер наповнила її люттю. Олена наздогнала щасливу пару й, не довго думаючи, щосили гепнула торбою молоду дівчину. Та перегнулась, як хворостина, зойкнула та відскочила вбік од розлюченої жінки.

— Шлюхо, я тобі покажу, як перед чужими чоловіками ноги розставляти!

Другою торбою Олена з розмаху гепнула свого чоловіка, який інстинктивно прикрив голову руками.

— А ти, пес блудливий, ніяк не вгамуєшся!? Ось яке у тебе відрядження! — горлала жінка на всю вулицю.

Торби порвались, а продукти посипалися на тротуар. Тепер Олена пустила в хід руки, вона продовжувала гамселити дівчину. Та оговталася від раптового нападу та, скориставшись вищим своїм зростом, ухопила жінку за волосся. Проте коротка стрижка і жирне волосся Олени не дали дівці шансу на перемогу. Волосся вислизнуло з пальців білявки, поламавши їй наклеєні нігті. Біль од того рвучкого руху нападниці ще більше розлютив Олену. Вона кинулася на дівку з войовничим криком:

— Ах ти ж, шльондрище, отримуй!

Відіпхнувши молодшу супротивницю, Олена вхопила з асфальту надірваний пакет із мукою. Та, помітивши в руках жінки таку «страшну зброю», миттю почала втікати до дверей кафе. Проте не

встигла добігти, бо «вбивчий снаряд» наздогнав її на порозі. Пакет гепнувся дівчині у спину і, розірвавшись на плечах, зробив її «білосніжкою». Скуйовджена та біла, як чистокровна якутська лайка, дівиця вскочила у кафе, ухопившись за ручку скляних дверей. Вона ще на мить зупинилася на порозі й войовничо вигукнула:

— Ненормальна!

Олена знову нагнулася, щоб ухопити ще пакет гречки. Проте біла фурія була вже усередині зали. Всі відвідувачі кафе й випадкові перехожі зайшлися реготом.

Олена підняла голову й показала їм середній палець.

— Лєнко, ти що, з глузду з’їхала? — Володя обтрушував свій новий костюм. — Це ж моя колега, ти все не так зрозуміла.

Олена мовчки розвернулася й ударила його ногою в пах. Чоловік зойкнув і впав на коліна.

— Досить мене за дурепу мати! Завтра прийдеш і забереш свої речі! Діти вже великі, якось самі справимося.

Олена залишила чоловіка на асфальті сукати ногами від болю й пішла вздовж вулиці, ковтаючи сльози. Її наздогнала Люся, розпашіла і радісна.

— Ну ти й молодчина! Не чекала!

— Можеш йти і розпустити новину на весь дім! — зло гаркнула Олена.

— Я ж той, я твої продукти зібрала, — ображено вимовила сусідка.

Вона поставила на асфальт торбу з уцілілими продуктами й, зігнувшись під вагою своїх, пішла до зупинки. Олені стало соромно за свої слова. Чого це вона зірвалася, вже на всіх кидається? Наздогнала Люсю.

— Вибач! Давай зайдемо в якусь забігайлівку! Мені чомусь так випити захотілося!

Кругловида Люся відразу посміхнулася.

— Чудова ідея!

Вони зайшли в бістро за рогом вулиці. Люся замовила випивку.

У «Колі друзів»

— Ол, чому слухавки не береш?

Тільки-но Олена відімкнула двері, повз неї у квартиру вихором влетіла енергійна брюнетка. Не звертаючи уваги на хазяйку помешкання, молода жінка відразу почала хазяйнувати, як у себе вдома. Кинувши свою шкіряну сумочку на диван, вона підняла штори-жалюзі та відчинила вікно.

— Надворі така погода, а в тебе ніби розтовкли гніздо з тухлими яйцями. До речі, а де твої яйця? Хі-хі! Твій так і не вернувся?

— Стефо, у мене зовсім нема настрою це обговорювати, — відповіла Олена, тримаючись рукою за голову. Жінка безвільно човгала капцями позаду за гостею.

— Мені Люся розповіла, як ти хвойду закатала в тісто. Мала, ти реально крута! Подруго, плюсую, бо хтось має навчити тих «сосок», щоб не лізли у штани до чужих чоловіків!

— Може, поговоримо про це іншим разом, бо зараз у мене голова, як дзвін.

— Ти захворіла? Невже ковід? — Оленина подруга відразу ступила крок назад. Від того руху жінки хазяйка квартири тільки посміхнулася.

— Боїшся вірусяки, Стефцю?

— Та ні, просто не бажаю чхати.

— Ні, то життя вдарило під дих. Позавчора мене скоротили з роботи, а вчора свого нафіг вигнала. Я вся якась не така, треба було стерпіти, відвернутися, вдати, ніби не побачила.

Олена присіла на край дивана, відвернулася до стіни й заплакала. Стефа впала на м’які пружини поряд з нею й обняла за плечі.

— Не дрейф, подруго! Прорвемося!

Але Олену ці слова втіхи прорвали тільки на плач. Вона так довго стримувала сльози, які душили ці дні, що тепер, коли її пожаліли, нарешті дала їм волю. З очей потекло, як з розмитої греблі, й жінка ревла, наче мале дитя, в котрого відібрали улюблену іграшку. Стефа спочатку втішала подругу, а потім теж заплакала. Вони просто

обнялися та хлипали обоє. Врешті, той довгий запій плачу перервала Стефа.

— Ну все, годі! — повновида молода жінка витерла рукою сльози, розмазавши косметику. — Випустили трохи пари. Гайда на кухню, треба поновити втрачену вологу, я прихопила з собою винусю!

— А ти чого ревла? — запитала Олена, простуючи на кухню слідом за подругою. Туга, яка тиснула серце, витекла, випурхнула птахою, ніби сльози розмили той камінь, що лежав на серці. Хоча душа ще нила, бо тягар не зник, лише накришився і зрушився з болючого місця.

— Із солідарності. Думаєш, у мене все медом змазано? Ти он сильна, а я тільки вдаю. Подруго, ти все правильно зробила. Навіть не очікувала, що ти така молодчина. Я б ще яйця потовкла зраднику.

— То тобі яєчню посмажити?

— Давай відомстимо тим яйцям, через яких дурні сльози!

Жінки почали швидко накривати на стіл. Не минуло і пів години, як вони уже заливалися сміхом. Олена в деталях розповідала про свої «подвиги» — зі шефом і біля супермаркету, а Стефа вставляла дотепні коментарі. Згадавши всі свої теперішні негаразди, подруги плавно перейшли на студентські спомини.

— Як давно це було… — мрійливо мовила Олена.

— Слухай, Ол, а може, досить утоптувати себе в сіру кухонну буденність, може, тряснемо гривами та згадаємо молодість!

— Ти ніби з книги читаєш, — посміхнулась Олена. — Хочеш, щоб ми пройшлися по «нашому кругу?» Давно не була в тому районі.

— А пам’ятаєш, як ми мочили наші дипломи? Ти тоді миску зі салатом вивернула на стодоларовий жакет Жостика. Як він посинів! Хі-хі!

— Ще б пак. А хай би не пхав руки куди не слід.

— Він же за тобою впадав, та й батьки у нього запаковані.

— Ну й що, мене його лупа на голові так бісила, що аж вивертало.

— Кажуть, він тепер велика шишка в міській управі. Може, нагадаємо про себе, га, мала? А там і роботу тобі знайдемо, бо як маєш жити?

— Стану на біржу й піду на ринок торгувати рибою!

— Стати королевою тюльки завжди встигнеш, а зараз гайда! По конях!

— Може, іншим разом, скоро мої хлопці зі школи прийдуть…

— Вони в тебе вже дорослі, а замуровувати себе заживо я тобі не дозволю! Де в тебе найсексуальніші лахи?

Стефа піднялася зі стільця та швидким кроком рушила до шафи. Олена неохоче пішла за нею. Добряче підігріті пляшкою «Сапераві 2019 року» молоді жінки, ніби дівчиська, штовхалися й реготали біля дзеркала, приміряючи різні плаття.

Урешті Олена влізла в якусь із дівочих суконь. То нічого, що вона тіснувата, зате гарні засмаглі ноги спокусливо відкривалися набагато вище колін.

— Може, закоротка? — покрутилася перед свічадом Олена.

— Перестань, маєш що показати, то показуй! Дай-но й мені чимось прикритися! — Стефа стала безцеремонно знімати з плечиків плаття й натягати на своє не надто тендітне тіло. Все тріщало, й Олена аж мружилася, бо ставало шкода свого ще не надто зношеного гардеробу.

— Холера, нічого не налазить. Треба буде з четверга сідати на дієту.

— А чому не з понеділка? — засміялась Олена.

— Бо якщо з понеділка, то до вихідного не дотягну на дієті! Хі-хі! Ось це підходить! — Стефа нарешті влізла у відібраний наряд.

— Я його носила, коли вагітною Юрком була, — посміхнулась Олена.

— Ну от, саме враз. Навіть ще місце лишилося, щоб випити кілька келихів шампанського, — Стефа розпливлася посмішкою на все миловидне рум’яне обличчя, від чого на її правій щоці з’явилась ямочка. — Я готова, викликай таксі!

Жінки швидко нанесли макіяж. Збоку то мало вигляд не надто вишуканий, але вони, задоволені собою, спустилися вниз і вийшли з під’їзду. Бабці, котрі як завше «вартували» внизу, випнули баньки й почали осудливо хитати головами. Але це тільки потішило подруг, вони швидко заскочили в таксі й поїхали на інший край — в кафе біля академічного містечка.

Випивши по філіжанці кави, молоді жінки перекочували в сусідній заклад харчування. Тут замовили по келиху вина й устриць. І так подруги змінювали місце дислокації, поки не підійшли до маленького затишного ресторану, який колись називався «Вулик». То було їхнє студентське «Коло друзів»: чотири кафе й ресторан, розташовані

недалеко від їхньої колишньої альма-матер. Майже всі дні народження, здані сесії, екзамени й просто гарні дні друзі святкували десь тут, у «Колі». Після того кола декого навіть доводилося вести додому, тримаючи під руки.

На вулиці вже засвітилися ліхтарі, коли, розігріті випитим і споминами, веселі подруги зайшли в напівпорожню залу. Зайняли столик навпроти вікна й замовили шампанське.

— Слухай, Стефцю, напевне, це вже не той «Вулик», і нам пора на свою кухню. Мертві бджоли не гудуть! — скептично вимовила Олена, поглянувши на завсідників закладу. Вона вже вдосталь наситилася споминами і готова була знову пірнути в будні.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ